

LYKKEGAARDS

DAULE



AF MORTEN LYKKEGAARD • ILLUSTRATION: SØREN MOSDAL



Verdens værste kæreste

Lad mig indlede med at sige at jeg er en ganske forfærdelig kæreste. Hvor andre svømmer hen i romantiske sværmerier ved tanken om udsøgte, hyggelige restauranter hvor man kan sidde i skæret af levende lys og fare vild i hinandens øjenhuler, ser jeg straks en krigsskueplads for mig som kører alle posttraumatiske stress-signaler op i højeste gear. En slagmark befolket af en rædselshær af anmassende tjenere der vil dig det bedste.

For det første har jeg aldrig vænnet mig til at blive serviceret af et voksent menneske. Det fylder mig nærmest med skamfølelse at sidde der på min flade røv, mens et intelligent væsen, der tillige oftest er langt mere velklædt end jeg selv, vimser rundt omkring mig som en hund for at tilfredsstille alle mine behov.

"Jamen, det er jo det du betaler for. Du skal bare nyde det!", siger min kæreste beroligende. Men lige fedt hjælper det.

Hver gang tjeneren nærmer sig, stivner alt i mig. Jeg prøver forgæves at fortsætte med at småsludre med min kæreste som om det var det naturligeste i verden, mens tjeneren sirligt dækker op, men der er ikke noget at gøre. Alle mine ord går i stå, og jeg ender med at stirre ud ad vinduet, indtil det slår mig hvor arrogant det må virke på den stakkels mand sådan at blive helt og aldeles ignoreret, mens han gør sit yderste for at vi skal have det så godt og behageligt som muligt.

Så ofte vælger jeg hurtigt en ny taktik. Jeg begynder at takke tjeneren for hver eneste lille ting han gør. En gaffel bliver lagt på bordet: "Tak!" En kniv: "Tak!" Et glas: "Tak!" En til gaffel: "Tak!" Jeg rømmer mig lidt og gentager for en god ordens skyld min tak. Han nikker høfligt hver gang, men jeg kan også mærke at en vis tøven er begyndt at snige sig ind i hans bevægelser. Al denne opmærksomhed er tilsyneladende næsten for meget for ham.

Så ranker han ryggen og smækker sit trumfkort på bordet. Han hælder en lille sjat vin op i glasset og ser afventende på mig. Hvad nu? Jeg skæver til glasset og har mest af alt lyst til at løbe skrigende ud, for jeg har endnu ikke fattet hvad denne seance går ud på. Forventer han at jeg priser vinen til skyerne, eller vil han blot høre om der er røget lidt kork i den? Jeg kigger hjælpeløst over på min kæreste. Kan hun ikke tage over? Hun smiler blot, den lille djævel.

Jeg hæver glasset og prøver at tage en elegant afstemt slurk. Så nikker jeg stift med hovedet og stiller glasset på bordet igen. "Den... øh... ja, den er... fin..." (kommer det fra manden der har siddet en hel nat og bælet rødvin til 500 kr. flasken med en ven – uden at det på noget tidspunkt gik op for hans omsorgssvigtede smagsløg at der var tale om så dyre vine).

Under middagen vil jeg helst glemme at der er andre til stede. Jeg prøver at kigge min kæreste dybt i øjnene og leve mig helhjertet ind i samtalen når hun siger: "Mmm, synes du ikke den laks er lækker? Hvad mon den er krydret med?", men i stedet forfalder jeg til seriøse grublerier over hvad parret ved siden af mon tænker om os i denne penible situation hvor vi har svært ved at tale om andet end laks. Aftenen er pludselig lang.

Når det kommer til stykket, må jeg nok tilstå at jeg egentlig har det bedst med bare at spurte ind på et junksted, smide en tyver på disken og haste ud ad døren igen med en fedtet kolesteroldræber under armen. Ikke mange restauranter kan slå oplevelsen af at vandre ud ad Vesterbrogade med en lunken Big Mac mellem hænderne, mens det kølige aftenmørke langsomt begynder at læne sig ind over byen.